

denne Udtalelse fuldkommen rigtig, men efter min Opfattelse af Selvangivelsen, som jeg maa ansee for at være Grundlaget for den hele Lov, maa jeg rigtignok fastholde, at de Erklæringer, der afgives, skee paa Tro og Love, og at der, naar disse Erklæringer vise sig at være urigtige, bør paalægges de Vedkommende betydelige Bøder, nemlig fra 25 til 500 Rd.; vi have med Villie sat Bøderne saa høit, idet vi mene, at naar en Mand vil føre Commissionen bag Lyset for at undgaae et Paalæg af Communen, bør han straffes haardt; Grundlaget for hele Loven er Selvangivelsen, og dens Fremgang er igjen afhængig af, at Ens Ord staaer til Troende; naar der derfor skeer et Brud paa denne Troværdighed, skeer der et Brud paa Treen, og vi have meent, at det ikke vilde være formeget at sætte det Maximum af Mulfterne for urigtig Angivelse, som findes optaget i den nye § 19. Til Udvalgets Opfattelse af Selvangivelse kan jeg, som allerede antydet, ikke slutte mig. Efter Loven er der knyttet 4 Rettigheder til Selvangivelse. Den første er den Lempelse, som kan finde Steed efter § 12; den anden er den, at det staaer ham frit for at angive sine Indtægter enten i det forløbne eller i det næstforrige Aar, en Bestemmelse, der navnlig er af Bigtighed for Handelsmanden i Særdeleshed, naar han ikke har opgjort sin Status i det sidste Aar; den tredie Rettighed er den, at han ikke opføres med de Andre paa Ligningslisten, men at der anføres en rund Sum for deres Vedkommende, der have brugt Selvangivelse, saa at man ikke kan see, hvorledes Indtægten har stillet sig for hver Enkelt. Den fjerde Rettighed er den, selv at indbetale Skatten. Det har imidlertid Udvalget foreslaaet forandret derhen, at den, der bruger Selvangivelse, opføres med sin Indtægt paa den samme Liste som alle de øvrige Skatteydere, men uden Tilspøelse af, at de Vedkommende have brugt Selvangivelse; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dersom dette Forslag bliver vedtaget, vil den hele Selvangivelse falde bort; thi det er den største Præmie for Selvangivelse, hvad der i den Retning indeholdes i § 14, og som Forslaget under Nr. 55 gaaer

ud paa at udflyde. Hvad der bevæger en Mand til at bruge Selvangivelse, det er, at han ikke ønsker sine Forhold undersøgte af sine Medborgere, efterat han selv har opgivet, hvorledes hans Indkomst er; naar man ikke sikrer ham den Ret, vil der ikke være Noget, der vil benytte sig af Selvangivelse. Forslaget under Nr. 55 kan være i en fuldkommen Overensstemmelse med Lovens Princip, men det er aldeles upraktisk. Jeg skal nu tillade mig at gaae over til den store Nytte, som Selvangivelsen har, og hvorfor man maa holde fast paa den. For det Første vil en Handelsmands Indtægter i Regelen ikke kunne bedømmes af Nogensomhelst, end ikke af dem, der ere i det samme Fag; de største Skatteobjecter ville undslippe os, naar vi lade Selvangivelsen falde. Naar nemlig en Mand sidder i stor Bedrøft, har et stort Røderi, kan han deraf have en meget betydelig Indtægt, men hvor stor den er, vil ikke engang kunne siges af dem, der ere i samme Fag; hvem vil saaledes kunne sige, at hans Indtægt er 30,000 Rd. eller 40,000 Rd. eller 80,000 Rd., det er der Ingen, der kan sige. Men paa den anden Side er der en høi Grad af Sandsynlighed for, at naar han veed, at han ved Selvangivelse kan undgaae, at hans Status fremlægges for hans Medborgere, der maaskee ere hans Concurrenter, vil han selv angive det Rette for at være vis paa at blive fritaget for en Indblanding i hans private Forhold, en Indblanding, som under alle Omstændigheder saameget som muligt bør søges undgaaet. Jeg skal navnlig gjøre opmærksom paa, at mange yngre Handlende, der kaste sig over en vis Green af Forretninger, meget nødig ville see, at denne fremdrages for Offentligheden, eller at Offentligheden bliver bekendt med den Indtægt, Forretningen i det sidste Aar har givet. Har Indtægten nemlig været meget god, saa kan en saadan Fremdragen for Offentligheden have tilfølgende, at Andre ville concurrere med ham i denne Forretning; har derimod Indtægten været slet, vil en Oplysning derom svække Crediten, hvoraf igjen kan følge, at de Vedkommende maae opgive en Forretning, som i Tiden ellers vilde have betalt sig.